DOUĂ DORINȚE

Ne aflam, într-una din zilele săptămînii trecute, la o conferință de presă cu arbitrii divizionari din municipiul București. Evenimentul, remarcabil prin însăși semnificația lui, dar mai cu seamă atmosfera de lucru dominată de interes și sinceritate ne-a sugerat ideea unei invitații, în această rubrică a revistei, a unui „cavaler al fluierului".

Și preferințele noastre s-au oprit asupra arbitrului Constantin Petrea. Aceasta, fără îndoială, pentru faptul că activitatea sa bogată, timp de 15 ani în slujba fotbalului, ca și performanțele valoroase realizate în acest timp (peste 160 meciuri în campionatul Diviziei A și 20 de partide internaționale, la centru și la tușă) îl recomandă cu prisosință.

— Ați devenit arbitru în anul 1958, l-am întrebat pe Constantin Petrea. Spuneți-ne ce v-a determinat să alegeți această cale a performanței în fotbal?

— Pasiunea pentru balonul rotund a fost hotărîtoare. La început, sperам să ajung un bun jucător și, ca junior în echipa ARLUS din Bacău, aveam chiar multe și întemeiate motive să cred în realizarea acestui gînd. Dar, cauze obiective, impuse de cursul și cerințele vieții la un moment dat, m-au obligat să renunț la fotbal o bună perioadă de timp. Cînd am revenit, după aceea, în intimitatea generoasă a stadionului, visele mele neîmplinite ca jucător s-au convertit cu pasiunea renăscută în dorința de a mă realiza ca arbitru.

— A trecut de atunci aproape un deceniu și jumătate. Ani de învățăminte și experiență, care v-au oferit prilejul să descoperiți poate și secretul unui arbitraj bun...

— Da. Și acest secret ar putea fi „deconspirat" în următoarea formulă: pregătire sub toate aspectele, în vederea jocului, și imparțialitate în teren. Pentru mine asta înseamnă un antrenament centralizat pe săptămînă; 2—4 meciuri arbitrate, fără tușieri, în campionatul de casă al M.A.I., unde alerg mult și mă corectez singur; „cantonament" începînd

CONSTANTIN PETREA

de vineri după-amiază; o atitudine exigentă, dar nu dură față de jucători, o atitudine, — aș spune — de respect și prietenie care-i obligă pe fotbaliști să se supună deciziei și să răspundă cu același respect și sportivitate.

— Vorbind la modul ideal, o asemenea relație arbitru-jucător ar exclude evident surprizele neplăcute din timpul întîlnirilor și epilogurile străine de spiritul sportiv. În ce măsură asemenea situații v-au ocolit sau nu pînă acum?

— De ocolit, m-au cam ocolit. Dar nu de tot. În cei 15 ani de arbitraj două întîmplări, ieșite din comun, merită amintite acum. Prima a fost ocazionată de meciul Minerul—U.T.A., disputat în ediția de campionat 1967—68 la Baia Mare. În joc era soarta retrogradării primei echipe și a titlului de campioană pentru cealaltă. Eu eram delegat să conduc la centru, avînd ca tușieri pe A. Bentu și Gh. Popovici. Meciul s-a desfășurat fără probleme pînă în minutul 87, cînd rezultatul era 2—0 pentru gazde și cînd antrenorul Onisie a înlocuit portarul titular cu cel de rezervă. U.T.A. a profitat atunci de o împrejurare favorabilă și a egalat, în ultimele secunde, scorul. Publicul ne-a găsit vinovați pe noi... arbitrii. Și nici mai mult nici mai puțin, să ne molesteze. Am scăpat însă cu sprijinul organelor de ordine care ne-au transportat deghizați, într-o mașină a Salvării, pînă la gară și de aici, direct în trenul care s-a pus imediat în mișcare.

Cea de-a doua întîmplare s-a petrecut în campionatul „Onoare" al Capitalei, la un meci Granitul—UREMOAS în care prima echipă lupta să scape de retrogradare. La un moment dat, cînd scorul era 2—0 pentru UREMOAS și aceasta mai marcase un gol însă din ofsaid, jucătorii Granitului s-au repezit, în semn de protest, la arbitrul de tușă rupîndu-i, pur și simplu, cămașa de pe el. Am alergat atunci la marginea terenului și l-am întrebat pe tușier să-mi arate vinovatul. Dar acesta, galben ca ceara, n-a mai scos nici un cuvînt. Atunci am eliminat un jucător la întîmplare din grupul nedisciplinaților. Rămas în zece oameni, Granitul „s-a liniștit", s-a mobilizat și în 20 de minute a egalat scorul, scăpînd astfel de retrogradare.

— Acesta ar fi, să spunem, trecutul. La vîrsta dumneavoastră (facem aici o mică indiscreție: arbitrul C. Petrea împlinește în curînd 42 de ani) se pare că viitorul este încă plin de promisiuni. Așa că, ce așteptați de la el?

— Mai am un singur mezi internațional interțări ca să îndeplinesc norma pentru a primi ecusonul F.I.F.A. Asta e prima mare dorință.

— Și a doua?

— Visul oricărui cavaler al fluierului; să învîng și eu o dată în lupta pentru titlul de cel mai bun arbitru al anului.

Mihai IONESCU

VASILE STAN

SPRE A DOUA MARE REVANȘĂ A VIEȚII...

...Avea 15 ani, cînd s-a trezit jucînd direct într-o echipă de seniori, în campionatul orășenesc. Juca pe atunci, în echipa fabricii unde avea să lucreze mai tîrziu, la F.C.M.E. De la bun început copilul acela cu mișcări feline n-a încercat alt post decît cel de portar. **„Pentru că îmi plăcea să fiu curajos, să plonjez oriunde se juca, pe pietrele străzii, pe asfalt, pe orice teren".** Plăcile de beton din curtea școlii generale nr. 81 au cunoscut sute de astfel de plonjoane temerare ale acelui băiat fin, drăguț și curajos care era **Vasile Stan.** Curajul său de a sfida duritatea suprafețelor și reflexele alese nu l-au impresionat numai pe primul său antrenor, I. Lăzărescu. Cînd avea 16 ani (s-a născut la 11 februarie 1945 în cartierul Balta Albă din Capitală) a jucat pe „Giulești" într-o selecționată de juniori a campionatului orășenesc și cîțiva antrenori cu „ochi" au văzut în Stan un portar de viitor. **„Antrenorul Catană m-a luat la C.C.A. Semnasem pentru juniorii acestui club. Și în fiecare săptămînă, antrenorul Catană venea la „Cățelu" și mă lua de la serviciu cu motocicleta sa, la antrenament. Era o bucurie nespusă pe capul meu, căci țineam cu echipa militară de mic copil. Voinescu îmi era idol pe viață, iar atunci cînd stăteam și-l admiram de departe cum apăra, toată lumea era a mea. Atunci, cînd îl vedeam cum apără, îmi spuneam de fiecare dată că, odată și odată, trebuie să ajung și eu portar într-o echipă mare".** Dar transferul la juniorii lui C.C.A. nu se împlinește. Pentru că, dacă venea la echipa militară trebuia să se transfere pe linie de producție tocmai la celălalt capăt al Bucureștiului, la Uzinele Semănătoarea. Și lucrul acesta a fost un obstacol peste care n-au putut trece părinții și nici el. Așa încît debutul său într-o echipă cu nume se amînă multă vreme. La 19 ani e chemat să-și satisfacă serviciul militar și ajunge să joace, astfel, la Dinamo Obor, împreună cu Jercan, Velicu și Băluță în echipă, dar tot în campionatul orășenesc. Plonjoanele sale fără teamă atrag multe priviri chiar la acest nivel, și antrenorul Nicușor îl cheamă la Dinamo Victoria, în Divizia B. Dar cînd echipa fuzionează cu Electronica, el și Jercan pleacă la Dinamo Pitești.

În Argeș cunoaște botezul acelei divizii, atît de visate. **„Am devenit jucător de primă divizie într-un meci împotriva dinamoviștilor bucureșteni. A fost 1—1, eu am luat 9, însă știam că am apărat atunci numai pentru că titularul Coman dispăruse subit".** La Pitești a apărat în 4 partide. Dar la sfîrșitul acelui campionat cînd echipa din Trivale ocupa locul II, trăiește cel mai greu moment din viața sa sportivă. **„Antrenorii Bălănescu și Mladin m-au chemat și mi-au spus că eu n-am stofă pentru echipa piteșteană și că ei renunță la mine. Am fost imediat propus pentru schimbul cu Ion Vasile, portarul Jiului. Cuvintele acelea parcă mi-au sfîșiat sufletul. Dar au trezit în mine și o ambiție nebună, să ajung un portar după care să regrete mulți".** Astăzi Vasile Stan, student la Institutul Pedagogic din Pitești, este titularul echipei campioane, F.C. Argeș !... Pînă să ajungă, însă, aici...

....„N-am vrut să plec la Petroșani. Părinții m-au sfătuit că e mai bine să fac acest lucru. Ei mi-au dat dramul de moral atît de necesar în acele clipe atît de grele". La Petroșani devine elevul lui Titus Ozon, antrenorul de care-și leagă foarte mult evoluția sa. Ozon are curajul să sacrifice un titular cu experiență (Zamfir) în numele unui tînăr ca și necunoscut. Și Stan Vasile devine titular după a doua sa apariție în poarta minerilor. **„Am jucat acel al doilea meci la Constanța. Știam că e hotărîtor. Noi am cîștigat, atunci, cu 2—1. Și rar se schimbă o echipă care învinge în deplasare !..."** Capătă repede încredere în sine, echipa în noul său portar și mai toate cronicile Jiului îl remarcă pe portarul acela cu privire sinceră și serioasă. La Petroșani termină liceul, aici se căsătorește cu o localnică **(...am și o fetiță de un an),** la poalele Parîngului cunoaște cele mai frumoase momente din viață. Și, totuși, sufletul său rănit, îl îndemna spre revanșă. Se simțea împlinit, capabil să facă față unei reveniri la care gîndise poate chiar din momentul cînd Piteștiul îl respinsese înainte de a-l cunoaște. Așa că în '71 coboară pe Argeș în patria prunilor, la echipa unde era antrenor Ozon.

...Sobrietatea sa și sezoanele bune între buturile lui F.C. Argeș i-au adus în '72 și convocarea la lotul național. Dar n-a apărat decît o repriză, în decembrie, la Tel Aviv. **„Nesanșa mea a fost... dar mai bine să nu mai vorbesc de acel gol pe care nimeni nu ți-l iartă. Și am părăsit, astfel, naționala. Eu însă, mă gîndesc încă la lot. Aș vrea măcar odată să mi se cînte și mie imnul național, ca oricărui internațional A. Voi munci mult, tot timpul cît voi juca fotbal, pentru împlinirea acestui vis !..."**

...Cîndva Stan a fost refuzat de echipa piteșteană. După cîțiva ani de ambiții și trudă, Stan este astăzi titularul team-ului piteștean. În decembrie trecut lotul național l-a respins după o singură repriză. Stan n-a spus-o, dar a dat de înțeles că acum se pregătește pentru a doua mare revanșă a carierei sale de fotbalist...

Mircea M. IONESCU

FOTBALISTUL CU ALURĂ DE BASCHETBALIST

Masivul fundaș central al echipei Jiul, **Andrei Stocker,** este unul dintre cei mai vechi jucători ai formației din Valea Jiului. De peste opt ani el îmbracă echipamentul alb-negru al echipei din Petroșani. Aici a ajuns venind tot dintr-un centru miner, Aninoasa, locul lui de baștină. Încă din anii copilăriei Andrei Stocker a început să fie atras de jocul cu balonul rotund. Nu împlinise nici 8 ani cînd pleca pe jos cu alți copii, cale de 12 km., pînă la Petroșani ca să-i vadă la antrenament la Jiul pe idolii lui **Paraschiva, Panait, Crișnic, Romoșan, sau Farcaș.** Seara tîrziu o pornea înapoi, tot pe jos, spre Aninoasa. Tatăl lui îl aștepta în poartă și ce urma...

Dar timpul a trecut pe nesimțite și pustiul subțirel dar foarte înalt, căruia profesorul de educație fizică de la școala din Aninoasa îi întrezărea o rapidă ascensiune... sub panoul cu inel, era atras mai mult de fotbal. L-a practicat mai întîi pe spațiile verzi din împrejurimile casei, apoi în echipele de pitici și juniori ale Minerului Aninoasa. La 17 ani, Andrei Stocker se vede promovat de antrenorul Marcel Golgoțiu în rîndurile formației de seniori, Mijlocașul cu „plămîni de oțel" — așa îl numeau suporterii — se remarcă meci de meci. Mai tîrziu, antrenorii **I. Balogh** și **E. Ciurdărescu** văd în el un fotbalist care promite și oridecîteori aveau ocazia aruncau cîte o vorbă bună pe la Petroșani. Așa că...

...În vara anlui 1964 este adus la un meci de verificare la Jiul. Gabaritul său impresionant, puterea sa de luptă, raza mare de activitate și șuturile puternice expediate de la distanță îl conving pe antrenorul **Vasile Lazăr** să-l solicite la echipa din Petroșani. La început este utilizat mijlocaș de acoperire, dar în această postură rămîne numai pînă la venirea antrenorului **Ștefan Coidum** care simte că un jucător atît de bine dotat fizic este mult mai util în formație, în centrul liniei defensive, ca fundaș central. Rămîne titular pe acest post, și în cele opt campionate consecutive este aproape nelipsit din formația minerilor.

Seriozitatea în pregătire și în jocuri, atașamentul față de culorile clubului ca și puternicele lui trăsături de caracter au făcut ca el să fie iubit și respectat de toți suporterii Jiului.

Absolvent al școlii de maiștri, tehnicianul electromecanic Andrei Stocker nu vrea să se oprească aici. El participă zilnic, după orele de antrenament, la cursurile de pregătire ale Institutului de mine, acolo unde intenționează să susțină examenul de admitere pentru a deveni inginer.

Astăzi rolurile s-au inversat. Cînd ajunge acasă la Aninoasa, în poartă îl așteaptă cei doi copii ai săi, Cristian de 5 anișori și Adrian care a împlinit de curînd 3 ani. Stocker afirmă că Cristian

ANDREI STOCKER

doarme cu mingea de fotbal în brațe, iar Adrian, deși este doar un prichindel, nu se lasă nici el mai prejos. Așa că speranțele tăticului sînt îndreptățite, atunci cînd se gîndește ca măcar unul dintre cei doi puști să îl copieze și să ajungă fotbalist tot la Petroșani, la Jiul.

La cei 30 de ani, Stocker încearcă uneori un sentiment de regret. În curînd va trebui să cedeze locul în echipă, altui tînăr. **Oricum, va sosi și ziua aceea. În clipa în care va apare jucătorul care mă va înlocui, am s-o fac fără rezerve. Deocamdată însă mă simt în plenitudinea forțelor și sper să mai prind încă cîteva sezoane la Jiul, echipa la care m-am consacrat și unde am cunoscut suficiente satisfacții".**

La despărțire, fundașul de 1,90 m al Jiului a scos din buzunarul de la piept fotografia internaționalului Dinu. Este jucătorul pe care îl îndrăgește cel mai mult, pentru dîrzenia care-l caracterizează și pe care a încercat să-l copieze. Ne-a vorbit, apoi, foarte frumos, despre echipierii lui **Mulțescu, Roznai, Libardi, Tonca** și alții. O stimă deosebită poartă antrenorului **Ștefan Coidum** căruia îi datorează titularizarea pe postul de fundaș central.

Gheorghe NERTEA